



¡MATROPINA!

Desinfectant rapidíssim i económic

Contra tifus, pulmonies, llagues, ferides i tota mena d'infecció, irritació i inflamació

DIPOSIT GENERAL

Viuda de M. Porta i C.^a .S en C.

MALLORCA, 323

BARCELONA

L'Avenç de Sans

Canonge Pibernat, 28, prop l'Església

Dipòsit de música escrita, Sucursal de Iberia Musical

Peçes per Concert i Ball

Mètodes de Solfeig i per tota mena de instruments
CORDES HARMÒNIQUES

per a Guitarra i demés, com també accessoris per a violí

Voleu fer Autonomia?

Compreu els subjecte-papirs de fabricació catalana,

“**Gincitor**”

no foraden el paper i serveixen moltes vegades.

:: En venda, principals llibreries ::

Dipòsit - J. Ribó - Passatge Banys, lletra D, Entl.

SASTRERIA “LA MODA INGLESA”

35, SANS, 35

GRAN ASSORTIT

en genres de novitat per a temporada d'hivern

Especialitat amb el tall. Preus econòmics

Visiteu aquesta casa avans de fer vostres compres

Merceria, Robes i Genres de punt

GRANS EXISTENCIES

Especialitat en genres blancs i negres

Immens assortit en Manteletes i Nubes

Novitat en Mitges, Mitjons, Calçotets

i Samarretes

-- JOAN DRETS --

No compreu sens mirar els preus de meua botiga

Jocs Florals. 104 i Sagunto. 80-SANS

Feu el favor de recomenar als amics i coneguts que demanin VINS de JEREZ

“El Diamant”

Desconegut no vol dir dolent. Deixem'ho anar allò de que «ha d'ésser marca coneguda». Fem ruta nova!

Representant: M. PERRAMÓN. - Bot, 4, Barcelona

Els ausents, presents

Podreu tenir-los amb els treballs fotogràfics de reproduccions i ampliacions a quins es dedica la casa

PONS i SALA

del carrer de Salmerón, 105. 2.^a BARCELONA

Enviu un original i demaneu preus.

Els encàrrecs no es paguen per endavant.

Sans, 1.^{er} Gener 1919



HMB
6087

“RUTA NOVA”

Preu: 10 centims

AVON ATLAS



•Treball.
••Art••

Periòdic Independent

•Instrucció.
••Èsport••

DIRECTOR
Miquel Perramón

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Carrer de Jocs Florals. nom. 104

FUNDADOR-GERENT
Joan Drets

Sortirà els dies 1 i 15 de cada mes. II PREU 10 CÉNTIMS II Sotscripció, 0'50 ptes. trimestre

¡1919!

En entrar al any 1919 RUTA NOVA te la satisfacció de saludar als seus llegidors desitjant a tots el màxim de salut i felicitat, boi esperant, amb vehemència, que'l 1919 esdevingui l'any ben-haurat de la pau, de la lliberació de les nacions oprimides—entre quines està Catalunya—i de la completa abolició de l'esclavatge social.

Mori la tirania!
Visca Catalunya!
Visca 1919!



En defensa
dels dependents
LES DECLARACIONS



HOSTAFRANCs. - Carrer Creu Coberta

Com deiem en nostre anterior article, passém a fer referència a la forma de denunciar els abusos portats a cap per els quefes de despatxos o magatzems contra els dependents.

Aquesta campanya a seguir, ha d'ésser auxiliada sobre tot amb les notícies que relacionades amb la mateixa, ens vegin facilitant els interessats; per això, aquests, tenen de comportar-se de la següent manera. Per exemple: el dependent d'escriptori que tingui alguna queixa relativa al sou que

cobra, a l'indole de feina que li manen, al mal tracte que li donen o a qualsevolga altre irregularitat que nosaltres no poguém testimoniar directament, serà convenient que'ns en fassi donar compte per mediació de dos dependents amics seus ocupats en una botiga d'un comerç o industria distints dels que's dediqui la casa en que ell estigui empleat, ja que allavors la denuncia pot venir a nosaltres firmada per els dos

amics, per a el càs que fos convenient certificar la queixa a benefici del interessat; i a la vegada aquest no hauria de sofrir les conseqüències del rencor del principal si es que continúa amb el mateix, ni tan sols l'antipatia indirecta del nou quefe, si entrava al servei d'una altra casa d'identíc article. Si el queixós fos el dependent de botiga, taller o

magatzem, s'hauria de procedir amb el mateix sistema, però canviant els papers o sigui que com a denunciats apareixessin dos dependents de escriptori. No cal dir que'ls noms dels denunciants quedarian en secret fins que fos hora i lloc de publicar-ho i quina publicació surtis efecte beneficiós practicament.

Si l'avís a donar-nos tingués relació a hores de treball, males condicions d'higene del local o altres deficiències que

puguessin ésser comprovades per nosaltres, allavors l'indicació se'ns pot fer senzillament, anònima, ja que en tal ocasió els firmats denunciants serém nosaltres mateixos.

De tots modos, vingan denúncies siguin com siguin i vaigin firmades o no, algú profit donaràn.

Lo més difícil, com sabem, serà el poguer recollir declaracions interessants dels perjudicats degut a la por que aquests tindran d'ésser descoberts; però a n'això hem de dir:

Primer.—Sens atreviment no's fa res. Segon.—Hi ha moltes maneres de delatar injustícies, i, tercer.—En aquesta redacció teniu al vostre company de causa, que pot donar-vos algunes indicacions reservades i positives per a escarmentar a n'els amos atropelladors.

L'us que anem a fer de les investigacions que anem practicant consti, que no s'acabarà amb posar-ho al periòdic, anirà mes lluny de lo que de moment poden pensar els amos i els dependents. ¡Anim i avant! Hem de tenir confiança, però més que confiança es necessari tenir atormentadora set de justícia.

L'ESCLAU



DES DE LA XINA

Santa Mandra, nostra patrona.-La Figue-
reta Nacional.-La Conferència de la Pau.

Amic Khu-ka Mhan-Sha:

Son tantes les coses que voldria comuicar-te que ni sé com començar i dolça Galvana va invitant-me a les seves carícies, extenent-me llurs braços, com les cames d'un pop, i va subjugant-me l'esperit... ahl... i apoderant-se del meu cos... ohl... i res, que m'entregaria en cos i ànima a les dolceses de Santa Mandra, nostra gloriosa patrona.

Som així. Característica de la raça xina: quan més feina tenim més mandra havem.

Sabs què farè? Sortir ràpidament del pas. Ràpidament he dit? Ara recorde que vaig prometre parlar-te del ràpid, aquest joc de moda, flagell de més de quatre famílies que podrien viure comodament i que, per culpa d'aquesta plaga social, van de bracet amb l'angoixa i la misèria.

El joc! No seria pas jo qui tindria res que dir si tota persona qui es juga un *taél* aquesta moneda fos seva, absolutament de la seva propietat, que la malversió d'aquest *taél* no repercutís en perjudici dels fills o de l'esposa o dels germans; ço és: que aquella moneda perduda al joc no devingués un vil robatori a la família.

Jo soc partidari de la reglamentació del joc i deixaria explotar lliurement aquesta *industria*; però recargant-la amb seriosa contribució destinada a fins altruistes i obligant a col·locar, en els hostatges on s'exploti aquesta plaga, un rètol que digui: *Casa de joc. No hi entreu pobres!* I si, malgrat això, algú d'aquets, fent el tonto, hi entra... i s'hi deixa engranar... i el *pelen...* que'l *pelin*. Ben *pelat* siga.

Mes, dissortadament, el jugador esdevé un animal desenfrenat que's juga tot el seu i fins el que no és seu. El joc és una debilitat humana que comença en distracció, segueix en afició, passa a ser engegament, degenera en frenesí i acaba en perversa fol·lia.

Clar que l'Estat deuria vetllar per a evitar les conseqüències de la fol·lia de llurs contribuents; però, si, si...

naranjas de la Xina. Sabeu ço que fa l'Estat? Armar competència amb les cases de joc, inventar trampolins i col·locar mirallets per engatussar incautes. Ara, per les festes de Budha, ha organitzat una *tómbola-timba*, titulada la Figue-reta Nacional, que és capaç de tombar d'espatlla al primer moralista.

Figureu-se que ha venut, com a pa beneït, 54.000 billets a 1.000 conderins cada un, que han produït un ingrés de 54.000.000. Ha concedit 8.836 premis que han sumat la quantitat de 37.346.400 conderins. Ara restem aquesta quantitat del total d'ingrés i ens donarà per resultat.

54.000.000
— 37.346.400
16.653.600

un benefici de 16.653.600 conderins. Suposem que per gastos d'administració s'hagin esmersat 1.653.600 conderins i obtindrem a favor de l'Estat—o per qui sigui—un *benefici net* de 15.000.000 de conderins.

Re-Budha! Quin negociet més rodó!

Qualsevol s'escarraci fent la figuereta darrera del premi major. I tot a costelles de la loca afició.

I la moralitat? Bah! Hi posarem dues *erres* i direm:

—Per morrals! Vos està be. Per què hi jogueu!

Què? Encara volem que l'Estat persegueixi a les cases de joc? I amb quin dret? Vaja, homes, vaja, ho siguem tan xinos.

MHA-THA XIQUI-LI-QUATRE

P. D.—Havent-me cridat en Wilson perquè assisteixi, com a conseller, a la Conferència de la pau, marxo tot seguit cap a París. Jo no puc pas ésser menys que'l *saltimbanqui* d'en Roma-sanassos. Ja procuraré des d'allí enviar-te les engrunes de llibertat que pugui recollir, per a Catalunya, que prou s'ho mereix la pobla. Amb motiu de les transcendents ocupacions que m'esperen, no podré escriure't tan sovint com fins ara; sols ho faré de quan en quan i encara lacònicament. Això sino te envien a domesticar bolxevics a Rússia, o al Marroc.

Teu sempre afectíssim

M. XIQUI-LI-QUATRE



Veient passar Wilson...

Dia de Resurrecció, gran diada,
la Pasqua cau aquest any en Desembre.
Un home arriba resplendent de glòria
del fons de l'Oceà, la vasta Amèrica.

Es l'home desitjat, el far magnífic
que brilla intens sobre la gran tempesta
els braços i'ls espirts—odis i armes—
s'inclinen sota aquesta llum immensa.

Els reis declinen, els palaus s'esfondren
el passat se dissipa en polseguera
els camps ahir sagnants, avui verdejan
per la màgica força del teu geste.

Car ets gran i que't fa més gran encara
es dels altres l'incomparable petitesa,
Al costat teu l'*Arc de Triomf* es frèvol
la *Torre Eiffel* perd sa magnificència.

Els amics de la guerra poden riurer
amb tu son tots els pobles que sofreixen,
el món de l'avenir—bella flor roja—
que ja del seu perfum el món omplena.

Paris 14-12-18

Joan MARQUET

NACIONALISTES...

En el moment present, tothom s'en sent de Nacionalista. Tan-de-bò fos aixís, que s'en sentís tothom.

Lo trist és que no més s'en diuen; que molts d'ells, sense donar-se'n compte, colaboren amb els vers enemics del nacionalisme, i això fa que també n'hi hagi molts dels altres que sabent-ho tant se'ls endona, la qüestió es fer política, anc que sia rastrera, però a aquets deixem-los; és als primers a qui jo crido; companys Nacionalistes! que desitjem nostra terra lliure i el nostre poble expansiu de llibertat, penseu que del poble en segueix l'home i per tant, aqueixa es la vera, la única, la santa autonomia.

Pregunteu per que ho dic això? Molt natural, perquè voldria que'l moiment que avui vibra dins del cor de Catalunya fos verament Nacionalista com per exemple han fet a Polònia, Finlàndia, Irlanda, Baèmis i tants altres pobles que han lluitat amb braó per a assolir la vera llibertat que és la de que jo vos parlava suara.

La Boèmia actual, formava una gran província de l'Àustria. Enfronta (pel Nord) amb la Laxonia, i la Silesia; a l'est amb la Moràvia i la Baixa Àustria, al sud amb l'Alta Àustria i pel oest amb la Baviera; es una planúria envoltada de muntanyes, te una extensió de 51.948 km. i compta amb 6.500.000 habitants; dels quals n'hi ha un 63 per 100 de txecs quins son els veraders Boèmia, sense comptar els escampats en altres províncies dels volts, doncs bé, aqueix és el poble que ha lluitat sense donar mai treva a les pervercucions austriagues.

Els grans impulsors del mohiment eren Junguran, Palackx i Safarik; de cop, aqueixos tres homes es trobaren gairebé sols, fins al punt que se'ls atribueix la frasi de que si s'hagués esfondrat el sostre que els soplutjaba, amb ells hauria mort la nació txeca, doncs ells van ésser els qui varen fer les revolucions de 1848 i 1849, podent conquerir una autonomia que els hi va ésser presa més tard; varen tornar a la lluita amb el mateix braó de sempre obtenint el mateix resultat de pendre ells i tornal-s'hi a pendre els altres. En tot això, Praga la capital, va ésser bombardejada varies vegades.

Fins que arriat ja el dia de la solució definitiva, cadescú preparaba i feia creixer llurs forces; els txecs les tenen admirablement preparades; les societats gimnàstiques dels sokols, que tant meravelloses festes organitzaren, esdevinien a la disposició de la Patria. L'hora era greu per a la Boèmia, més aquesta pogué esperar els esdeveniments amb una trauquila confiança.

L'ombra del gran Palackx, al qui la nació alçà un bell monument, en 1912 a Praga; passà pel planell de la Boèmia i per les valls de la Moràvia, encoratjant al brau poble txec.

Aprofiteu la lliço, poble lliure, Visca la Boèmia.

Incnerolf LLEIT



ECOS

Dies passats se celebrà a París una magna Assamblea d'Hotelers d'aquella capital, a fi i efecte d'implantar noves reformes en les bases per a les quals se regeixen patrons i treballadors del ram.

I un dels primordials acords que s'establiren unanimitat, fou el de suprimir o privar totalment les propines que

els dependents d'hotels i bars admeten dels parroquians, amb l'equiesencia dels patrons que unicament els retribuïen amb una mensualitat migrada; i en conseqüència, augmentar-los els jornals amb un deu per cent en la seva retribució.

Això es una mida de bon gust i previsió. Aquesta abominable costum, millor diriem absurditat, que acàben d'exterminar els hotelers parisencs, constitueix un verdader sanejament moral, d'indiscutible valor.

Suprimir les propines, en general, sia en l'ordre de treball o dependència que es vulga; això és lo que voldriem que s'intentés a Barcelona, ja que ha esdevingut un abus intolerable i una mala manera de recompensar un treball particular i de la exclusiva incumbència del patró o del establiment.

Naturalment que moltes empreses patronals de comú acord amb la dependència ja estipulen el sou a base de les propines de la concurrència, emprò per això es doblement deplorable, ja que en darrer terme es el client el mes perjudicat, pagant excessivament uns serveis que no ha sollicitat la majoria de vegades.

Les propines a la dependència; les revenduries als teatres, l'excesiu nombre de passatgers als tranvies, etc. son veraderes abjeccions socials impropies dels nostres temps.

Quin serà el dia que un nucli de ciutadans reformadors, proposaran en Asamblea magna l'abolició a casa nostra de tan perjudicials anomalies!.

Ha dit el pulcre poeta Ramón E. Basegoda, que una de les delícies majors que experimenta l'esperit refinat, es quan aquest, tancat en si mateix i en la dolça llum d'una cambra tèbia i perfumada, se complau avidament, en un glop i un altre de cafè, en anar tallant les pàgines verges d'un nou llibre càlid encara de les màquines d'impremta, incitant tot ell per les pregones belleses que ses pàgines ofrenen.

Regoneixem que té rahó el poeta. Aquell neguit superior de gustar fins a la fi, de poc en poc, les secretes emocions inconegudes, aquella tremolor despiatada del ulls volent descobrir els titulars d'una altre pàgina, i aquell goig paternal amb que s'afalaga dintre del pensament tot allò que de musical o atribilari va donan-nos l'essència benfactora del llibre nou vingut... és sense cap dupte, d'una refinada concentració i reporta una fondíssima i grata complasencia que solsament poden percebre els iniciats.

Emprò, també n'hi ha una altre de delícia imponderable en el mateix ordre intel·lectual de coses, i és el poder assistir a la primera lectura d'una obra teatral perfecte, consagrada per l'anel més original, i qual obra està pròxima a obtenir, en el teatre, l'aprobació més entusiasta de la multitud.

Devant d'un grupu d'amics i critics, curiosos impenitents de les coses d'art i de teatre, va llegint l'autor clarament, acompassat i enèrgic, totes aquelles plasticitats i sentimentalismes, teories o elucubracions que més tard l'ànima del actor encarnarà amb la més formidable realitat.

I es allavors viva i pelesa la profunda obsesió, l'aguditza quimera que fa presa en tots els assistents, mentre l'autor, poeticament, amb les flexibilitats de veu i d'emoció que l'idealitat li otorga, va guanyant la voluntat de tots aquells que l'escolten.

L'autor, juga, en tant, amb les figures, les engrapa al seu albir, les hi mostre els sentiments, les ambicions, les febleses, les lluites i angúnies de tots que van ajegantan-se, els assistent,—el grupu d'amics i critics—en l'obsesió cons-

tant, veuen al seu voltant, totes aquelles ànimes revestides de la més alta plenitud i vida, del més bell imperi ennoblidor.

Tal va succeir dies passats en el local del *Foment del Teatre Català*, quan el dramaturg Avel·lí Artís va llegir la seva nova producció teatral *Comedia de guerra i d'amor* que la empresa del Romea té el propòsit d'estrenar molt aviat.

Al acabar la lectura, enllà de la nit, entre efusions d'elogi i sinceres encaixades, encara la nostra ànima semblava submergida entre aquelles passions, amb tots aquells personatges que sols habien tingut vida un parell d'hores, i que'ns éren familiars ja, i anavem amb santa companyia per a no separar-no's en mai més.

Abel ARDID.



MIRANT LA MAR

La mar és com una criatura. Es passa el temps jugant amb les barques pesqueres, fa entremaliadures enfilant-se per les roques i cobrint-les d'escuma, tafaneja per les cales transparents i s'encisa amb la lluna platejada; mes si s'enfada perquè el vent la molesta, pert el seny, es torna rebeca i tot ho trencaria... com una criatura.

La platja és un bell símbol de la ingratitud i del despreci. L'aigua constant s'hi atança formant una graciosa crestallera blanca, amanyaga la sorra, pessigolleja amb suavitat la platja, però aquesta impassible la rebutja i l'aigua confosa

es fon entre la sorra o se'n torna a la mar amb un desmai de desil·lusió.

A voltes la mar és breç, a voltes és tomba. Uns cops és senzilla, altres majestuosa. Però sempre és traidora.

Es breç quan es mostra tranquil·la i gronxola amorosament les barques que a parelles, com els aimants i amb ses blanques veles exteses al vent, s'endinzen pels amples camins de l'infinit, unides per xarxa que va empresonant el tresor esperat.

A les hores és senzilla i atraient.

Però es converteix en tomba quan es revolta irada i es despulla de son tò verdós per a vestir-se amb el color de plom, i separa les barques que com a parella amorosa romanien confiades al suau breçoleig, i retruny tragicameut, i trenca, i xucla, i s'infla, i s'ageganta robant la vida als que mai mes tornaran o els que escupirà despreciativa com una fera associada.

Aleshores la mar és majestuosa i imponent; allavors és gran, però és odiosa.

Mar de misteris i d'enyorances. Mar que ets dolça de ritme però que tens l'aigua amarga de tantes llàgrimes que has fet vessar.

La monotonia de la teva remor, la teva immensitat i el teu indefinit horitzó, atrauen l'esguard, entristeixen el cor i tenen quelcom que ns encisa i ens convida a meditar.

Per això, com diu Justino de Montalvao, els que sofreixen i els que rememoren venen a trobar-te, oh Mar divina, per a oblidar i per a plorar!

F. RIBERA i FONT



SEGA MAGNÍFICA

Fòra tantes il·lusions
a darrera de la rifa,
altar on combrega tota
l'espanyola droperia.

Fòra esperar de l'atzar,
del joc o de la trafica
que ens arribi la fortuna
i que sense treball vinga.

Al treball! Font sacrossanta
de dignitat i delícia.

Al treball! Altar sagrat
que als pobles fa grans i lliures.

Treballadors catalans
de tant bons noms siguem dignes
i no esperem de l'atzar
honra progrés i justícia.

Posem amor al treball.
Cuidem be nostres espigues
i del camp de Catalunya
obtidrem sega magnífica.

Marian AMAT.

FOOT-BALL

CENTRE D'ESPORTS DE SANS - ESPANYA



Isabel Guillemont, Consol Sóteras i Maria Sala
en la presidència



E. Costa i J. Altés



Els equips contrincants

PARTIT BENÈFIC

A FAVOR D'ALTÉS I COSTA

ESPORTS

"CENTRE ESPORTS DE SANS" - "ESPAÑA"

PARTIT BENEFIC

El dia 25 del proper passat tingué lloc en el camp del primer, dit partit a benefici dels tan notables jugadors del "Centre" Altés i Costa, actualment subjectes al servei militar. Fou aquest digne de la fama que gosen ambdós equips, com o demostra el resultat que obtingueren.

A la primera part en Riera obté un esplèndid goal de resultes d'un corner, el qual fou llargament ovacionat. El segon temps se decantà un poc a favor dels vermells quins jugant amb el coratge i decisió (que sempre ha estat la seva característica) obtingueren l'empat degut a en Raich, d'un esplèndid cop de cap. Els verds davant sos contraris, els vérem creixer quelcom, per a demostrar el que son.

El public no regatejà els aplausos a cap dels dos bandols quins jugaren com poques vegades havíem vist. No cal fer elogis de l'àrbitre, car cuidant-se'n en Torres (*no colegiado*) queda dit tot.

Rebeu nostra enhorabona amics Costa i Altés, amb motiu de vostra festa fentia al ensems extensiva als vostres companys del Club i de una manera especial al "F. C. España".

RUTA NOVA es complau en contribuir a tan humanitaria festa oferent, en demostració de llur simpatia, les tres presents fotografies com a recordatori d'un acte tan honorós.

Els equips: "Centre". Vilalta, Altés, Moltó, Más (a la segona part), Primo, Riera, Barrachina, Costa, Martínez, Badal, Vidal i Ribera. — "Espanya". Torres, Trallero, Mariné, Villena, Baró, Zaragoza, Cella, Segarra, Raich, Plazas i Gimeno.

PEDESTRISME

COPA DIADA. Amb un èxit ben falaguer va tenir lloc el dia 22 al matí, aquesta interessant cursa, de quina organització cuidà la Secció Deportiva d'aquest Centre Catòlic.

Correspongué la "Copa Diada" a en Ganyet del "F. C. Siglo" classificat en primer lloc, i la "Copa Autonomia" a en J. Casadevall que arribà segon. En Pons va fer el tercer lloc seguit d'en Genés, soci de l'entitat organitzadora.

Es ben digne de lloança l'interés que la Secció Deportiva del Centre Catòlic es pren per a que en nostra barriada hi puguin celebrar sovint festivitats deportives com la present.

ATLETISME

En els campionats atlètics reservats als socis de la Secció Deportiva del Centre Catòlic de Sans, resultaren classificats els Srs. Antic, Armand, Pons, Genés (A. i F.), Ramírez, Oliveras (J. M.), Busquets, Urpinell i Mercader.

LENAM.



De Foot-ball

LA MALURA

En tots els indrets de Catalunya i mes manifestament a Barcelona, ha pres el foot-ball. no ja tan sols carta de naturalesa, sinó increment extraordinari.

Visiteu els pobles de marina i en casi tots veureu un camp, amb senyals inequívocs de que es practica en ell el noble esport athlétic. Badalona, Sitges, Vilanova, Mataró, Sant Feliu de Guixols i tants i tants d'altres, en son prova palesa.

Si parlem de les poblacions de l'interior, trobarem ciutats com Sabadell i Tarrasa, on hi tenen vida entitats deportives de tanta valua que en temps no llunyans han fet conèixer als nostres grans clubs "Barcelona," "Espanol" i "Espanya", l'amargor de la derrota.

Ha d'ésser això per tot català motiu de joia, ja que n'és prova palpable de lo que es preocupa el nostre poble de la seva cultura física i no trobaríem altre esport mes apropiat que el foot-ball per educar les nostres classes populars, dat lo economic que resulta en la practica.

Mes al vetllar perquè continuï d'una manera ascendent la brillant marxa empresa, ho havem de fer també perquè no's prostitueixi en lo que la seva obra educativa significa, ja que si això succeís fora eixorca tota acció que d'ell derivés en aquest sentit.

I malauradament, anem per un camí que no sembla sino que aital esdeveniment sigui fatal: el foot-ball està atacat per una enfermetat que femem es casi crònica i que es terriblement contagiosa, EL PROFESSIONALISME.

A Barcelona ha tingut ja en distintes èpoques diverses manifestacions.

L'utilitarisme corromp tot esport i mes que cap altre el foot-ball, dada la seva manera d'ésser. Els que el practiquen i arriben a significar-se com a brillants jugadors, son casi sempre tentats per certs individus, directors del club A, B o C, qui mediant promeses mes o menys falagueres, procuren convencer l'interessat que abandoni llurs companys, per defensar uns colors que fins hores avans havia combatut.

La primera tara que imposa el professionalisme, a un jugador que en ell caigui, es la de desagraït i mal company. Una vegada ja, ha canviat de color. Ai d'ell si té un dia pessim en llur actuació. Els seus amos, el criticaran, el renyaràn i fins el menjaràn de despatxar-lo.

Perf, doncs, la seva Dignitat amb la seva Llibertat.

Com per a els fomentadors del professionalisme, l'única cosa interessant es que el seu equip guanyi sempre, fins li exigiran a voltes que apel·li a certs procediments pas gens nobles si durant el transcurs d'un partit preveuen la derrota del seu ban, entre ells el procurar lesionar al contrari per impedir-li continuar actuant.

El jugador que es pobre d'esperit i cedeix a l'ordre del que mana perquè paga, es la reu doncs de un fet criminos. ja no es tan sols la seva actuació esportiva el que ha posat a sou, sino els seus sentiments d'home honorat i digne.

I per últim, podem citar mes d'un exemple, de joves que pertanyenst a equips de tanta fama com modestia, han caigut en pecat de professionalisme, deixant tota classe de treball, creient, infelços! que el sou que per jugar perciben els bastava i sobrava. L'ociositat font de tots els vicis s'hapoderat allavors d'ells i quants n'havem vist i quants ne veurem encar que això els ha fet desgraciats per sempre!

Contra l'epidemia professional, mai serà prou el que es fassa, mai o serà el que es diga.

Com a esportments, com a catalans, com a homes, devém combatre a tothora la terrible malura.

A. F. B.



ESPECTACLES

Academia dels Sants Just y Pastor.—Amb el Teatre replé de una distingida concurrencia, començaren el dia 26 del mes pròxim passat, les representacions del melodrama sagrat, líric titolat **La Vinguda del Messias o Els Pastorets en Betlhem** original d'en Ramón Camps i Toll, música del Rvnt. Emili Campmajó Pbre., obra molt ben ajustada, que pósa als autors molt per amunt en les moltes que son escrites per la daida de Nadal, llàstima de Teatre tan petit per obres com aquesta.

Dels aficionats podem dir-na que s'en treu bastant profit sobraixint les figures de Satàn (Camps Ll.) i Gabelo (M. López).

Els germans Gómez en els personatges de Barac i Joran selr nota no coneixen la part d'actor, ja que se apropien de el còmic apartant-sé amb desmària, dels punts tan ben acertsats que marca l'obra.

Círcol de Sans.—La companyia Castillo-Vives ens donà a conèixer el dia 15 d'aquest mes l'opereta **La duquesa del Tabarin**, tots quants hi prengueren part se hi lluhiren força sobretot el barítono Sr. Ponsetti i les típles Ariño i Escartin.

La típle Sra. Ariño obtingué una gran ovació quant dirigint la paraula al públic s'adherí a la manifestació patriòtica que fou iniciada en un dels prosccenis sent voleiar nostre bandera Nacional per uns quants joves coneguts i defensors de nostres reivindicacions patriòtiques.

Els dies 25 i 26 festes de Nadal s'ens presentà les conegudes obres **Maruxa, Marina i La Bruja**, que anà força fluixet de representació sobretot al primer dia, se hi notà la manca d'un bon director d'orquestra llàsima que no fos dirigida pel mestre Vivas, el que el rellevà era un xic massa frescales.

El nostre paísà el simpàtic Marqués fou l'únic que es portà com eal i que feu les delícies del públic en l'obra Marina; en Nalla i en Banquells ens agradaren també mes en Marina que en Maruxa, aont se hi notaba la manca d'un ensàig.

El dia 29 es posà en escena **El Rey que rabió i el Serafín el pinturero** debutant l'eminent actor en Salvador Videgain.

Per avui van les obres **La Monumental, Los Puritanos, El Barquillero i El puñao de rosas** posades per l'actor Videgain.

Pel dia 6 a la tarda s'anuncien les obres **El triunfo de Cañete, La suerte loca, Dolorettes i La cara del ministro**. Es de creure que el públic correspondrà als esforços de l'empresa amb motiu d'actuar tan gran artista com es en Salvador Videgain.

Acabada la funció es farà, com tots els anys, l'entrada triomfal dels Reis, quins obsequiaràn a tots els nens i nenes que vagin acompanyats dels seus pares.

Per al dia 5, revella dels Reis, a la nit, el tan nomenat ball CASTIG, el qual se celebrarà en el Saló d'Espectacles.

Teatre Poliorama.—S'ha representat durant bastants dies, el juguet còmic en tres actes d'en García Pacheco i en Caudela, **El Sitio de Gerona**. Es una obra que fa passar un bon rato, amb sos xistos regulars alguns i superiors alguns altres. El treball de les actrius Sres. Asquerino, Cortés, Ortega i altres, molt be. Els actors, alguns, passadoret, i excel·lents els Srs. Güell i Soler-mari. En conjunt van a l'hora.

Molt bé pels acomodadors que es cuiden de que les senyores es treguin el capell i de que tothom estigui conforme, amb ordre i comoditat.

Cine Liceo.—Dia 22 del mes prop-passat, La bellíssima cançonetista **Pilar Guitart** actuà d'una manera brillant conseguint sincers aplaudiments.

Dies 25 i 26. La **Troupe hermanas Bárcena** i el dueto còmic **Los Martinellis** s'han distingit en la seva actuació, d'una manera singular.

Dies 28 i 29. S'ha representat amb excepcional èxit la grandiosa pel·lícula "Esclavitud" de la famosa marca americana "Pájaro Azul".

Avui projecció de l'interessant pel·lícula "Wanda Warenini", de llarg metratge, joia de la producció italiana.

Per a aquest mes de Gener projecció de l'interessant serie amb cinc jornades, "Aventures de Maciste", que representen altres tans assumptes fermes i sensacionals, interpretats per aquest popular atleta.

Cine Gayarre.—Dia 22 del mes passat, conseguiren celebrar èxit en el descapell de son treball, la bella dançarina **Mary Sarin** i especialment la graciosa parella còmica **Les Bery-Frey**.

Dies 25 i 26. Actuen guanyant-se forts i ben merescuts aplaudiments els excentrics i equilibristes, **Tonny and Silva** i la bellíssima cobladora i cançonetista **Emma Dorin**, abans **Juanita Guitart**.

Dies 28 i 29. Han actuat molt feliçment **Thes Marconi's** i la finíssima parella de ball **Elita i Alexis**.

Odeon.—Dia 22 de desembre prop-passat. Reculliren merescuts aplaudiments en llur actuació la bellíssima dançarina **Granadita**, i el dueto comic per cert molt graciós **Les Fonsetty**.

Dies 25 i 26. Obtingué un èxit sorollós la gentil i bellíssima cançonetista **Maria Aixelà** juntament amb la seva germaneta **Merceneta**, a quines no fa goires jornades tinguerem el gust d'admirar en aquest mateix Cine.

Foment Republicà Català de Sans.—El dia 25 per la nit com inaugurament de les funcions teatrals d'hivern, en aquesta societat, es representà, sots la direcció d'en Antoni Muntal, la comedia d'en Ramon Bordas, anomenada **L'Enredaire**, qual representació fou verament molt aplaudida pel públic que omplena l'estatge i que no es cansava de riure per lo xisfosa que es l'obra.

Sinfonia i intermitjos foren amenitzats pel «Quintet Parella», el qual després amenitzà també el ball de Societat amb el que s'acabà la festa.

Per al dia 5, revella dels Reis, representació de les sarquelles **Los chicos de la Escuela**, d'en C. Arniches, i **El mal de amores**, dels germans Quintero.

Centre Unió Lliberal Instructiu i Autonomista d'Hostafrancs.—La representació dels **Pastorets** que tingué lloc en aquesta societat el dia 25 a la nit, en conjunt resultà agradable seguint molt aplaudida.

Hem de advertir al senyor Alquezar de que tenim algunes queixes per estudiar-se massa depressa el paper. Nosaltres desitgem que es rectifiqui i que a la primera ocasió que es brindi ens torni la pilota lent-ho més be que els altres.

Diumenge dia 5 i el dia de Reis grans balls de societat amb bonics presents per a les senyoretas que hi assisteixin.

Cine Bohème.—Dia 22 de desembre prop-passat. Foren molt aplaudits en son treball artístic de ball i cant **Los Cartagenos y su troupe**.

Dies 25 i 26. **Les Villalul amb sa troupe Porta-Carbonell**, reculliren molt merescudament per son comés artístic sorollosos aplaudiments.

Dies 28 i 29. Han actuat molt brillantment les **Germanes Lleó i Los Albertinis y su troupe**, havent-se distingit per sos salts admirables un noi que figura en aquest nombre de varietés.

Avui diada de cap d'any. Debut de la **Troupe Wernoff**, acrobates, ciclistes, saltadors, balladors, etc. etc. un nombre verament extraordinari pel qual ens plau felicitar a l'empresa d'aquest cine.

Per als dies 4, 5 i 6. Actuaràn el **Gran Aretino**, ilusionista, transformista, cantador i imitador, i un altre nombre interessant.

Teatre Espanya.—Dia 22 del mes prop-passat. Actuen amb feliç èxit la parella de balladors **Los Regionales** i la gentil **Romero**, estrella cançonetista **Petit Mignon**, i els equilibristes **Trio Baldo**.

Dies 28 i 29. La parella **Les Critellis** conseguiren un nou i falaguer èxit amb la seva actuació d'artistes còmics.

Teatre Fontova. - Círcol Unió Lliberal del Districte VII.—El dia 21 prop-passat a la nit i a benefici del primer actor qui a l'ensem es director de la companyia que amb tan bon acert actua en aquest teatre, senyor en Just Gómez, tingué lloc la representació del célebre drama del duc de Rivas, **Don Alvaro o la fuerza del sino**, en qual representació s'hi distingiren a més del beneficiat, els senyors L. Soto i Vicents Anglés i les agraciades senyoretas, germanes Santolaria.

Per als dies 5 i 6 diada de Reis, grans festetjos.

ANTONIUS.



Les Festes de l'Orfeo

Invitats pel Consell Directiu de l'Orfeo de Sans, tinguérem la satisfacció d'assistir al concert donat en son nou estatge del "Círcol de Sans" el dia 22 del propassat desembre, a dos quarts de deu de la nit, per a celebrar tan aventajat trasllat.

Constituí un franc i ben marcat èxit l'execució d'escollides composicions dels mestres Millet, Ribó, Carbonell, Marraco, Pérez Moya, Mendelssohn, Morera, Schubert, Weber, Chopin, Debussy, Albeniz, Baini, Bach i Lambert.

En dita festa memorable d'harmonia, ultra les tres seccions de l'Orfeo dirigides per son mestre l'excel·lent concertador en Llorenç Carbonell, va pendre-hi part el renomnat concertista de piano en Antoni Laporta i Asfort.

Per a la concurrència, que fou ben completa, omplenant l'espaiosa sala d'espectacles, aquella vellada artística i educativa findrà llarg record, ja que d'entitats que funcionin amb el bon ordre i entusiasme de tan meritòria agrupació no n'hi ha abundó, sino tot el contrari.

La Junta directiva de l'Orfeo tingué també el goig de veure corresposta la seva invitació, amb la presència del tan digne com franc i senzill diputat a Corts en Francesc Macià, l'home que amb més valència i franquesa ha proclamat arreu els drets de ciutadania i la voluntat radical dels catalans; per això rebé en dit concert una prova espontànea i unànime d'adhesió i carinyo al dirigir la paraula als oients, a prec del mateix, per a enaltir una volta més la Catalunya que pensa i treballa per a ésser lliure d'entrebanes i rutinaries.

El senyor Macià fou molt afès i obsequiat. Això es mereix el que, com ell, escolti emocionadíssim de l'Orfeo el sagrat cant de reivindicació de **ELS SEGADORS** que, inclòs ja en el programa, fou llençat a l'aire.

Visca l'Orfeo! i que li vagi bé la nova residència.

El dia 15 de Desembre a la nit, tingué lloc a l'Orfeo de Sans una festa per demés simpàtica.

Amb motiu de donar a conèixer les millors produccions de nostres poetes, l'Esbart de Rapsodes feu sa presentació en una vellada organitzada a l'objecte, mereixent els petits llegidors els elogis de la nombrosa concurrència que omplena de gom a gom el local, la qual premià amb forts aplaudiments la tasca dels Rapsodes, lo mateix que la de son Director En Modest Camps.

La part musical, sots la direcció del Mestre de l'Orfeo En Llorenç Carbonell, fou encomanada a les orfeonistes Sres. Vidal i Carreras, executant cada una d'elles diferents composicions a piano, que foren justament aplaudides, per sa acurada execució.

Nostre felicitació als organitzadors de tan bella festa.

Com a inaugural del curs de llengua catalana que s'ha començat a l'Orfeo de Sans, el Professor de Literatura Catalana a la Normal de Mestres de Barcelona, Sr. Barnils, donà una conferència a la sala d'assaigs de dita Entitat el dia 17 de Desembre a la nit.

Començà el conferenciant detallant els diferents indrets on es parlada nostra llengua; dissertà d'una manera minuciosa i eloqüent sobre les diferències de pronunciació de les diferents comarques que l'usen i tregué la conclusió de que, totes les terres de parla catalana, tenen el mateix origen lingüístic.

Forts aplaudiments coronaren la tasca del Sr. Barnils, qui quedà agra-dosament sorprès de trobar en nostra barriada una Entitat ont sigui tant venerada i conreada la nostra Parla.

FUETADES

DE HIGIENE PÚBLICA

Sembla que talment vivim a un dels pobles millors del món. Sembla que no hi hagi res a fer, que tot marxi pels camins lògics i naturals com tindrien d'ésser.

No obstant; es va vivint, i per l'especte de la nostra cara, qualsevol que no ens conegui, es creuria que estém satisfets de estar tal com estém. Mes la processó va per dintre i convé que surti fora.

No siguem exigents, dirant els ultra-satisfets; prudencia; claman els de mes enllà; tot se farà, diuen els que no porten mai pressa... I els uns pels altres tot queda per fer sense que ningú es queixi ni es recordi de Santa Bàrbara no més quan trona. Ah! allavors si, correu-hi tots, s'ha de fer quelcom, no pot seguir tanta deixadesa, s'ha d'obrar ràpidament... Be, dirant els que tenen la amabilitat de llegir-me; a que ve tanta exclamació, que passa? que es de lo que s'ha de pendre mides? que es això que porta tanta pressa i altres coses? Res, una insignificancia; que els nostres carrers son bruts i plens de porqueria, que quan plou no si pot passar de fang, i amb prou feines quan no plou, que no hi ha ningú que compleixi ni fassi complir les Ordenances Municipals... I es comprén, no hi ha temps perque els nostres regidors s'ocupin d'aquestes... diem-ne tonteries, ja tenen prou feina en ser regidors i no volen cap més càrrec que els amohini. Ells van amb auto o be amb cotxe i no tenen temps de adonar-se'n dels pobres mortals que tenim d'anar a peu per guanyar el nostre pa de cada dia.

J. V. C.

Se sol dir: Entre tots s'ha de fer tot. I és tan certa aquesta afirmació que no hi ha manera de contradir-la. Tampoc admet réplica que si "els més no volen els pocs no poden". Tenint ço en compte ens explicarem: Un dels principals motius per els quals la netedat del carrer de Barcelona està molt lluny d'existir i particularment els de les barriades de Sans i Hostafrancs.

Dels regidors no s'en pot dir gran cosa de bõ referent an aquest punt, però menys encar d'alguns veïns. I si les poques disposicions pràctiques donades per les autoritats son escoltades com una pluja sense llamps ni trons, és ben clar que la via pública ha d'ésser un continu rec de fastic i d'infecció. Hi ha individus que tiren al carrer sempre que'ls dona la gana—aixís tal com sona—tota mena de despulles de bestiar, de substancies químiques o, en una paraula, de porqueries, doncs per ells no volen dir res ni l'obligació d'entregar les escombreries an els que es cuiden de recullir-les, ni les exclamacions que llençi el veïnat molest per els que confonen la superfície dels carrers amb les concavitats de la cloaca.

Sentim tenir que remarcar-ho que aquest districte, en general, es el que menys contribueix al netejament sent el fonto quant passen els carros dels escombraires i prescindint per complert de les conseqüencies que pot dur la bruticia, fins que arriba l'hora del metje, del combregà... i de les llàgrimes.

Es que els més, d'autoritats com de vehins son cómplices de l'abandó de l'higiene per dropada i els menys, es veuen inpotents al pençar que tenen d'anar "contra la corrent" dels ensopits.

Nosaltres ens oferim a la minoria, per anar incondicionalment contra els més... bruts.

POLICRÒNIC



DEL PORT A SANS EN TRAMVIA

Es un dia gris, d'un gris plom, com els meus pantalons d'hivern.

La pluja menuda cau pausada i monòtona damunt les meves espatlles orfes de paraigues i xubasquero.

Fa cosa de tres quarts d'hora que amb una paciència digna d'un Job—no confondre aquest nom bíblic amb un llibret de paper de fumar—espero un tramvia de la linea de *Puerto-Sans*.

Per fi amb tota la calma d'una manifestació pacifista, apareix allà lluny vers l'horitzó emboirat, la silueta d'un tramvia imperial que no te res que veure amb les taronges idem ni amb el Kaiser tronat i destronat a la vegada.

Ve mes ple que un vaixell d'emigrants. La gent dreta a la plataforma posterior s'estreny mutuament, lo que'm fa pensar amb les sardinas a la llauna.

D'un bot magistral, que envejaria la pussa més experta, m'instal'lo al marxapeu del cotxe, car per més senyes que les al conductor, aquest feia el cec, seguint el tramvia la seva cursa matemàtica.

Despres de molts treballs assoleixo pendre possessió de cinc centimetres quadrats de terreny per entre aquella pila de greix.

—No més saltava aquest—mormolà un senyor gras i roig com una magrana.

—*Yo no se, por que no tiran el lleno*—afegí un home castellà.

Amb tot això el tramvia seguia la seva marxa lenta com un vals de l'Iris-Park.

¡Ninch!

La campaneta, com si sentís el temps, feia de les seves i les parades es succeïen sense solta ni volta, unes darrera d'altres.

Dos joves més frescos que un ministre novell, feien brometa amb una xicota d'uns disset juliols, més maca que un paper de mil pessetes.

Fa mitja hora que caminen i tot just estem a la *bretxa de Sant Pau* on tornen a carregar.

Les alenades dels viatjers es confonen en un núvol de vapor infecte.

A la meua dreta un home que fa sortor d'aiguarent; a l'esquerra un que mastega tabac.

En fi, una delícia.

El tramvia per art d'una trompada para en sec.

La gent s'esvera i com es natural hi ha un verdader devassall d'empentes i trepitjades.

—No espantar-se senyors—diu el cobrador—es el *trolle* que se escapó.

El trolle està ja en son lloc empró l'electric no marxa.

—*Ahora no hay corriente*.

Bo! Això faltava.

La gent s'esclama; el qui te tard desendeix del cotxe i un home amb americana blava renega com un esperitat, car ha perdut mig jornal.

Una dona grossa, carregada amb un cistell a cada braç, surt a la plataforma i diu encarant-se amb el cobrador:

—*Así vistu senyort cobrador ca per a fer tart no hay com irt amb tramvia*.

ANTONI G. ARMENGUAL



L'INFANT I LA DONZELLA

Si veu l'infant, la donzella

—ella qui adés era infant—

d'un gest revolt l'agavella,

jocunda i acariciant.

Oh, concordància divina
que mostra, en un temps donat,
un deix de gràcia infantina
i un poc de maternitat!..

Joan ARÚS

PER LA NOSTRA UNIVERSITAT

Les circumstàncies especialíssimes en què avui se troba Catalunya, potser úniques en aquests moments decisius, per aconseguir l'autonomia integral de la nostra patria, es indigne que tinguem a la Universitat i a l'Institut catèdràtics rabiosament centralistes, que seguint a en Royo Villanova, "doctor en catalanofobia" protestin de que la Universitat gosi de la autonomia que li correspon i demanin a l'estat espanyol continuï exercint la barruda centralització de tots els centres docents que tants perjudicis està causant al país, qui, obrant com un perfecte tirà, impideix l'evolució progressiva de l'ensenyança dependent, tant en la vida intel·lectual com material, del poder del Estat.

Ja en el segle XIII, a part distingits privilegis otorgats als estudiants, aquests nomenaven al rector i en les oposicions a càtedras o regencies no es formava com ara un expedient que sols coneix el Tribunal, sino que es buscava la opinió i l'elecció dels professors era sempre encertada, anant a donar lliçó els homes més eminents de qualsevol nació. La descentralització era completa i la cultura de l'esperit i la opinió pública feien que per la seva organització republicana i l'exercici del sufragi, com per la freqüència de les assemblees deliberatives fos un èmul de llibertat i un obstacle contra tota obediència passiva i no hi ha que dubtar que el progués creixent de les Universitats espanyoles era degut a la seva organització democràtica, autònoma en la vida interior, lliures en llurs mètodes i gratuïta l'ensenyança.

Des dels últims anys del segle XVII, data en què comença l'estat a centralitzar l'ensenyança, que aquesta ha seguit un període tan regressiu i perdent l'autonomia i llibertat vulgar hem arribat fins al segle XX anant a la cua de les nacions civilitzades i cabent-li a l'estat espanyol la glòria de comptar el país el desè lloc de les nacions europees i amb onze milions d'analfabets.

Es hora, doncs, que defensem més que mai l'autonomia universitària, imposant-nos en aquells senyors que en son contraris per benefici propi en perjudici de Catalunya i creem una Universitat catalana on s'hi ensenyi la nostra llengua i literatura (s'ensenyi a Friburg i Cristiania) les nostres lleis i la nostra història. Fem-ho, catalans!

J. HOMET F.

DE LES FACULTATS DE FILOSOFIA, LLETRES I DRET



FLOR DE CARD

En munió de robatoris efectuats en nostra ciutat los cacos mai son *habidos*, en canvi fa unes quantes nits que, pels carrers més cèntrics, varis policies, sense guants, van registrant i molestant als pacífics transeünts per a veure si porten alguna arma.

Molt ben fet. Nosaltres també'n som de partidaris del *desarme*; però invitant a la pau en forma fraternal i no despòtica; amb serè convenciment i no amb grotesques contorsions de por.

Fa dies que la nau espanyola navega sense brúxula i per actes que descendeixen al ridícol pot vessllumar-se que s'apropa la dissort de tornar a veure, en les llars catalanes, les ganivetes de llescar pa amarrades amb cadenes a una punta de la taula.

Això si els catalans ens deixem esporuguir pels senyors feudals d'opereta i no rompem les amarres.

Que'm sembla que ara ja és hora catalans...

MAC.

DE RE FILOLÒGICA

No sé si les coses que jo pugui escriure sobre filologia podran interessar gaire els llegidors d'aquesta publicació. Adhuc aquesta petita secció molestarà segurament algú que creurà que jo vaig a defensar l'Institut, o algú altre que creurà, al contrari, que vaig a defensar l'Acadèmia. Però ni l'Institut ni l'Acadèmia necessiten la meua defensa, ni jo podria fer cap mal, encara que volgués fer-los-el, a les dites honorables Corporacions: l'incògnit que he servat fins ara avala aquesta afirmació.

No em proposo altra cosa, tot i tenint les meves simpaties per una de les dues corporacions, que fer recerca per exposar barbarismes de la nostra parla i de la nostra literatura, i, l'ensem, exposar sense pretensions qualques temes filològics.

Perrò els qui em llegeixin no es pensin trobar aquí coses noves; solament els faré recordar el que de tan sabut ja tenen oblidat.

I si, casualment, encerto el gust als llegidors, faig comprendre'm clarament i em possessiono dels seus esperits com joestic possessionat de bona voluntat per a això, em donaré per satisfet i no consideraré perduda, ni de bon tros, la meua dèria en preocupar-me de coses a les quals la majoria de catalans no donen la importància que jo crec que tenen.

I ara, fins el nombre pròxim.

J. CASTELL



NOTES

Nostre benivolgut amic i excelent poeta En J. Vives i Borrell ha estat nomenat redactor del "Diari de Catalunya".

Felicitem l'infatigable escriptor, congratulant-nos de poder seguir aplaudint-lo en la seva digníssima tasca literària.

Hem assolit la satisfacció de que vingués a fer-nos companyia com a col·laborador de RUTA NOVA nostre bon amic En F. Ribera i Font.

Esperem que nostres llegidors ens acompanyaran en la satisfacció al gaudir la encisera labor de tan excel·lent prosista.

Tenim notícies de que es fan treballs per a l'organització d'una Agrupació d'aimants de nostre pàtria que tindrà el nom de "Joventut Democràtica Nacionalista".



POLÍTIQUES

Per al proper diumenge dia 5 de Gener a dos quarts d'onze del matí, i en l'estatge de "l'Ateneu Autonomista del Districte VI," Diputació, 195, farà la seva inaugural la "Joventut Nacionalista Obrera de Barcelona" amb un grandios miting d'afirmació nacionalista.

En dit acte hi pendran part notables oradors del Nacionalisme Català com en Jaume Grau, Salvador Bremón, Alexandre Bulart, Garriga Massó, Rovira Virgili, Bofill Matas i molt probablement en Felip Rodés i el Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria que hi enviarà un representant.

XARADA

Al pinxo que endevini això que en diem xarada i mes avall publiquem, els MAGATZEMS "LA CATALANA" del carrer de Riego, 38 i 40, l'obsequiarà amb un bonic present que podran veure en els seus aparadors.

Serà indispensable, al que ho endivini, portar RUTA NOVA i es presenti al dit establiment amb la solució.

No cal dir que el primer que hi vagi s'endurà el premi.

II.

El *prima*, meu s'alegra
de nou, al veure't
amb *segona* tan maca.

I quan tu vulguis m'en faré
una *total*, que no ni haurà un altre,

R. E.

*A causa de la vaga dels impressors, aquest
nombre surt amb retràç.*

Impremta d'Innocent Porcar, Carrer de Sans, 9, Barcelona.



MODEL DE LA CASA

Grans rebaixes

durant el present

:: mes en els ::

Magatzems
EL CENTRO

Melchor, Gulí i Farrés



MODEL DE LA CASA



MODEL DE LA CASA

NOVITATS PER A SENYORA

..... i CONFECCIONS : : : : :

ABRIGS, BATES, BRUSES

..... i JERSEIS : : : : :

Ronda Sant Pere, 5 (entre P. Gracia i P. Urquinaona)

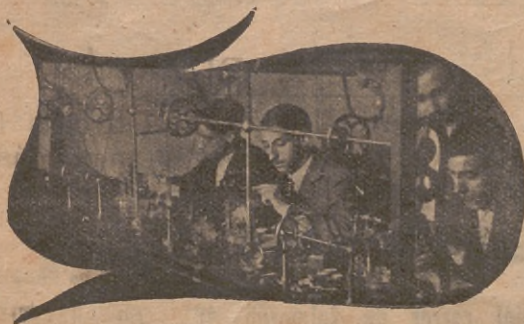
BARCELONA

PREU FIXO — Teléfon 3678 A



MODEL DE LA CASA

GRAN TALLER DE RELLOTJERIA



CARRER GALILEU, 22 - SANS

Sastreria i Varis Articles

“La Estrella”

ELEGANCIA - ECONOMIA

TALL ANGLÉS

Assortit en Trajos de llana a mida

desde 40 ptes. a 60 ptes.

Secció de Trajos a plaços

Carrer de Sans, 126